

Příloha P.189

kapitoly 15 textové části odůvodnění

[Pokračování odůvodnění]

Pěší prostupnost je upravena především v čl. 88 MPP, přičemž zpravidla zahrnuje navržené pěšiny, stezky a ulice, na které se nevztahují šířkové požadavky na uliční prostranství. MPP přitom rozlišuje dva typy pěší prostupnosti, a to (a) pěší propojení dvou bodů, které definuje polohu koncových bodů, mezi kterými je nutné zajistit pěší propojení, (b) pěší napojení, které definuje polohu výchozího bodu pěšího propojení a jeho předpokládaný směr. V obou případech není celá trasa pěšího propojení vymezena přesně, tedy ve vztahu ke konkrétním pozemkům, ale její vymezení je flexibilní tak, aby mohlo být propojení lépe přizpůsobeno konkrétním potřebám v území. Navíc jsou cesty pro pěší na hranici podrobnosti MPP a není tak možné je všechny exaktně předvídat.

Z tohoto důvodu nebylo možné pro tyto koridory pěší prostupnosti vymezit v MPP veřejně prospěšné stavby, neboť by nebyly splněny požadavky stavebního zákona a prováděcí vyhlášky č. 500/2006 Sb. Podle § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán mj. stanoví koncepci veřejné infrastruktury a vymezí zastavitelné plochy a plochy pro veřejně prospěšné stavby. Toto ustanovení je dále provedeno čl. i odst. 1 přílohy č. 7 k vyhlášce č. 500/2006 Sb., která stanoví náležitosti obsahu územního plánu. Podle tohoto ustanovení obsahuje textová část územního plánu rovněž vymezení veřejně prospěšných staveb, pro které lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit. Z toho vyplývá, že veřejně prospěšné stavby musí být v územním plánu vymezeny ve vztahu ke konkrétním pozemkům nebo jejich částem, což ovšem v případě flexibilně vymezené pěší prostupnosti, u níž je fixně dán jenom výchozí bod a směr či koncové body, není splněno. V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2019, č. j. 55 a 8/2019-111, z něhož vyplývá obdobný závěr: *„Je přitom v souladu s principem minimalizace zásahu do vlastnického práva, aby veřejně prospěšná stavba byla vymezena v co nejmenším potřebném rozsahu, aby omezovala prostor pro osobu oprávněnou navrhnout vyvlastnění pozemku a posilovala právní jistotu vlastníka pozemku dotčeného veřejně prospěšnou stavbou, pokud jde o závazné vymezení části pozemku, k níž může být omezeno vlastnické právo, a zbývající části, v níž se nemusí vlastník pozemku omezení obávat.“*

Z tohoto důvodu by i zdůvodnění veřejného zájmu na konkrétní umístění stavby jako prvku pěší prostupnosti v rámci koncepce celého města bylo obtížné, protože pro tyto stavby existuje často více variant umístění, která územní plán pro svou koncepční povahu nedokáže v potřebné míře detailu vzájemně posoudit.

I bez vymezení veřejně prospěšných staveb nicméně MPP dostatečným způsobem vytváří podmínky pro realizaci pěší prostupnosti, přičemž dle čl. 88 odst. 5 je možné pěší prostupnost realizovat, i pokud není MPP vymezená.

MPP nadto v některých konkrétních případech stavby pro bezmotorovou dopravu jako veřejně prospěšné stavby vymezuje. Jde o situace, kdy jsou *„vybrané stavby pro bezmotorovou dopravu“* shledány jako velmi důležité a jejich trasa je již dostatečně konkretizována (např. významné lávky a podchody).

MPP i bez vymezení pěší prostupnosti jako VPS vytváří dostatečné podmínky pro realizaci pěší prostupnosti, přičemž flexibilní vymezení umožňuje reagovat na konkrétní potřeby území a varianty tras lépe, než by umožnilo stanovení VPS.